

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο άνακριτής Μωρίς ντέ Κομβρεμόν ώρμησε άμέσως στο άλλο δωμάτιο με το πρόσωπο τόσο άλλοιωμένο, ώστε κανείς δέν έτόλμησε νά τόν άκολουθήση.

Κι' έξαφνα αυτοί που είχαν μείνει στο σαλόνι άκουσαν μιá κραυγή δυνατή και τόν ήχο ενός σώματος που πέφτει στο έδαφος.

Ο Μωρίς ντέ Κομβρεμόν είχε πράγματι σωριαστή άναίσθητος κάτω, γιατί είχε άναγνωρίσει ότι ή σκοτωμένη ήταν ο μόνος του έρωτας, το μόνο του πάθος, ή Τερέζα ντέ Ροσβέλ,

ΣΤ'

ΖΗ ;... ΠΕΘΑΝΕ ;

Είνε ή ώρα τέσσερες το άπόγευμα και άπό τά μεγάλα παράθυρα που είνε άνοιχτά, ή θαλασσία αύρα μπάνει μέσα, φέρνοντας μαζί της και το άρωμα τών ρόδων και τών ήλιοτροπιών, τά όποία στο πέραςμά της χάιδεψε.

Στή βίλλα τών Ροσβέλ στη Νορμανδία, στο ιδιαίτερο μικρό σαλόνι που είνε προωρισμένο γι' αυτές, ή Φράγκα κ' ή μίς Σίμπιλ κουβεντιάζουν.

Ο κόμης Χριστιανός ντέ Ροσβέλ είνε καλύτερα. Όπως είχε προβλέψει ο γιατρός Ντεζορμώ, ο καθαρός άέρας της Νορμανδίας του έδωσε καινούργιες δυνάμεις και, μολοντί ή υγεία του είνε πάντα έπισφαλής, το μοιραίο που φαινόταν έπικείμενο, όσο βρισκόταν στο Παρίσι, άνεβλήθη γιά λίγο καιρό τουλάχιστον.

Η κόμησα πάλι φαινόταν πώς υπέφερε τις τελευταίες ήμέρες πολύ. Κανένας δέν την είχε δη, γιατί είχε κλειστή έρμητικά στο διαμέρισμά της, άπό το όποιο ως τή στιγμή εκείνη δέν είχε ξαναβγή.

Η Φράγκα όμως και ή μίς Σίμπιλ λίγο σκοτιζόντουσαν γιά τήν κόμησα κ' είτε υγιής ήταν, είτε άσθενής ούτε πήγαιναν νά την έπισκεφθούν, ούτε έστελναν νά ρωτήσουν γι' αυτή.

Ένω λοιπόν ή Φράγκα κ' ή Σίμπιλ βρισκόντουσαν στο σαλονάκι τους, μπήκε μέσα ένας υπηρέτης φέρνοντας το ταχυδρομείο της ήμέρας. Υπήρχαν διάφορα έντυπα και μιá έπιστολή.

Η Φράγκα πήρε τήν έπιστολή κι' άναγνωρίζοντας σ' αυτή τόν γραφικό χαρακτήρα της βαρώνης Γιάκομπσεν, τήν άνοιξε άμέσως και τή διάβασε βιαστικά.

Άλλά πριν τή διαβάση ως το τέλος, έβγαλε μιá δυνατή κραυγή χαράς.

— "Ω! Σίμπιλ! φώναξε. Η νουνά μās άναγγέλλει μιá λαμπρή είδησι... Ο Άνδρέας τά κατάφερε περίφημα... Και τής τó άνήγγειλε όχι με λόγια αυτή τή φορά αλλά με έργα. Έστειλε κιόλας πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα στη νουνά κι' άλλα τόσα στην Τερέζα.

— Περιέργο! Έκανε ξαφνιασμένη ή μίς Σίμπιλ. Και πώς δέν μās έγραψε ή Τερέζα τίποτε;

— Πράγματι, καλά λές, είπε ή Φράγκα, ή άποία άρχισε άμέσως ν' άνησυχή. Πώς γίνεται αυτό; Νά μη μās γράφη καθόλου, άφου είχε νά μās άναγγείλη μιá τόσο σπουδαία είδησι... Θεέ μου! Σίγουρα θ' άρρώστησε πάλι...

Η Σίμπιλ φοβήθηκε, βλέποντας τήν Φράγκα νά χλωμάζει τρομερά και προσποιουμένη τή γαλήνια, είπε:

— "Ω, και σύ! Η Τερέζα θά παραζαλήστηκε άπό τις έννοιες που τής προκάλεσε ή άποστολή τών χρημάτων και δέν τής περίσσεψε καιρός γιά νά μās γράφη.

— Το λές αυτό γιά νά με καθησυχάσης, Σίμπιλ, είπε ή Φράγκα. Ξέρεις όμως καλά ότι ή Τερέζα δέν παραλείπει ποτέ νά μās γράφη, και τώρα είμαστε τρεις ήμέρες χωρίς είδησεις της και χωρίς είδησεις του Ροβέρτου. Δέν είνε καθόλου φυσική αυτή ή σιωπή... Κάτι θά συμβαίνει...

Και σηκώθηκε.

— Που πās; τήν ρώτησε ή μίς Σίμπιλ.

— Πηγαίνω στο γειτονικό χωριό γιά νά τηλεγραφήσω. Δέν ξέρω τί μου λέει μέσα μου ότι ή ο Ροβέρτος ή ή Τε-

ρέζα ή κ' οί δυο διατρέχουν κάποιο μεγάλο κίνδυνο... "Ελα μαζί μου, Σίμπιλ...

Και φορώντας βιαστικά το πλατύγυρο καπέλλο της, έτρεξε προς τήν έξοδο. Η μίς Σίμπιλ με μεγάλη δυσκολία κατάρθωσε νά τήν άκολουθήση.

Άφου άπομακρύνθηκαν λίγο άπό τή βίλλα, ή μίς Σίμπιλ είπε:

— Φράγκα, σε παρακαλώ!... Δέν είνε σωστό νά κυριεύσαι άπό μιá τέτοια άνησυχία μόνο και μόνο έπειδή δέν λάβαμε σήμερα γράμμα της Τε-

ρέζας. Σε βεβαιώνω πώς είμαστε τρελλές κ' ή δυό... Έσύ με τις ιδέες που σου ήρθαν, κι' έγω γιατί δέν φάνηκα ίκανή νά σου τις διώξω.

— Έγώ σου λέω ότι συνέβη κάτι τρομερό, άποκρίθηκε ή Φράγκα με σφιγμένα τά δόντια. "Όσο περνάει ή ώρα, τόσο το πράγμα μου φαίνεται βεβαιότερο...

— Και δέν θά το ξέραμε; "Η μήπως ή κακές είδησεις δέν φτάνουν γρηγορώτερα άπό τις καλές.

Η Φράγκα έτρεχε σχεδόν κι' έτσι δέν άργησαν νά ζυγώσουν στο χωριό.

Στήν είσοδο του χωριού ένας μικρός έφημεριδοπώλης πλησίασε τις δυο γυναίκες και τούς είπε:

— Δέν αγοράζετε, κυρίες μου, τήν έφημερίδα της έπαρχίας μας; Έχει λεπτομέρειες γιά το δράμα της όδοϋ Κλιβιανκούρ, στο Παρίσι.

Η Φράγκα μόλις άκουσε αυτά τά λόγια, λίγο έλειψε νά πέση κάτω. Ευτυχώς, ή μίς Σίμπιλ, προνοητική, είχε σπύσει νά τήν συγκρατήσει. "Επειτα άφου άγόρασε ένα φύλλο της έφημερίδος, παρέσυρε τή νέα προς ένα γειτονικό σιδεντρο.

— Πάμε άπό δω, τής είπε. Δέν είνε άνάγκη νά γινόμαστε θέαμα του κόσμου.

Και μόνο όταν έφτασαν κάτω άπό τά δέντρα, έδωσε τήν έφημερίδα στη Φράγκα...

Εκείνη τήν άνοιξε με χέρια που έτρεμαν σπασμωδικά. Τά μάτια της με δυσκολία ξεχώριζαν τούς τίτλους.

Τυχάως δέ ή πρώτες λέξεις που διάβασε ήσαν ή έξης: «ΤΟ ΧΘΕΣΙΝΟΝ ΑΠΑΙΣΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ.— Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ Κας ΤΕΡΕΖΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ».

Μιá κραυγή σπαραχτική βγήκε άμέσως άπό το στήθος της.

— "Ω! Σίμπιλ! φώναξε. Δέν σου τó έλεγα; Πέθανε ή Τερέζα...

Η μίς Σίμπιλ, κατάχλωμη κι' αυτή, θέλησε νά πάρη τήν έφημερίδα γιά νά διαβάση λεπτομέρειες. Μά ή Φράγκα δέν τής έδωσε καιρό. Παρ' όλη τήν άπελπισία που τήν έκανε σχεδόν τρελλή, μιá άλλη αγωνιώδης σκέψις γεννήθηκε στο μυαλό της.

«Κι' ο Ροβέρτος; Ο Ροβέρτος τί έγινε; Μήπως τόν έσκοτώσαν κι' αυτόν;...»

Και ή αγωνία της ήταν τόση, ώστε δέν μπόρεσε ν' άνθήξει περισσότερο... Τά γόνάτά της λύγισαν και σιγά-σιγά σωριάστηκε άπάνω στη χλόη.

— Θεέ μου! Θεέ μου! τραύλιζε. Μοϋ φαίνεται πώς θά τρελλαθώ... Και όμως θέλω νά τά μάθω όλα... όλες τις λεπτομέρειες...

"Άνοιξε πάλι τήν έφημερίδα και διάβασε δυο φορές τήν περιγραφή του έγκλήματος. Μά φαινόταν σαν νά μη καταλάβαινε διόλου τί διάβαζε.

Σηκώθηκε τέλος έξαλλη, τρομερή στην όψη.

— Σίμπιλ, είπε, το πράγμα είνε πολύ πιό φοβερό άπό ό,τι φανταζόμουν... "Όχι μόνο δολοφονήθηκε ή Τερέζα, αλλά και κατηγορούν τόν Ροβέρτο ως δολοφόνο της.

Η Σίμπιλ, συντετριμμένη κι' αυτή, έχυνε θερμά δάκρυα άπελπισίας.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Είμαστε λοιπόν όλοι καταραμένοι; Τί είνε αυτά τά τρομερά πράγματα που μās συμβαίνουν;

Σιγά-σιγά, ή φυσική της ένεργητικότης είχε ξαναγυρίσει στη Φράγκα, ή όποια είπε:

— Δέν είνε καιρός γιά κλάμματα... "Ας πάμε...

— Που νά πάμε;

— Στο Παρίσι, νά προσπαθήσουμε νά μάθουμε τήν αλήθεια... Και άν συνελήφθη ο Ροβέρτος, νά τόν έλευθερώ-

σουμε...

Ἡ Σίμπιλ δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίρρηση. Τὸ πρᾶγμα τῆς φάνηκε πολὺ φυσικό. Ὅπως ἡ Φράγκα, ἔτσι κι' αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχτῆ ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ εἶνε ἔνοχος ὁ Ροβέρτος.

Ἡ δυὸ γυναῖκες ξαναγύρισαν στὴν ἔπαυλι ὅσο μποροῦσαν γρηγορώτερα. Ἡ πρώτη ἀμαξοστοιχία θὰ περνοῦσε στὶς ἑννέα ἀπὸ τὸ γειτονικό σταθμὸ, ἐπομένως εἶχαν καιρὸ νὰ ἐτοιμασθοῦν.

Βλέποντας τὴν ἐνεργητικότητα τῆς Φράγκας, ἡ μὴς Σίμπιλ κατάρθωσε κι' αὐτὴ νὰ καταδικάσῃ τὴν τρομερὴ τῆς θλίψη.

— Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν πέθανε ἡ Τερέζα, ἔλεγε ἡ νέα. Στὴ πρώτη στιγμή τῆς συγχύσεως ὅλοι παρουσιάζουν ὑπερβολικά τὰ πράγματα... Πῶς μπορεῖ νὰ πέθανε ἡ Τερέζα τώρα πού θὰ ξαναγυρίσῃ ὁ Ἀνδρέας, τώρα πού θὰ ζήσουν τόσο εὐτυχισμένοι; Δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό... Θὰ ἦταν πολὺ σκληρό... Ὅσο γιὰ τὸ Ροβέρτο, εἶνε καθαρὴ τρέλλα νὰ τὸν θεωροῦν ὡς ἔνοχο... Ἐμεῖς θὰ διαφωτίσουμε τὴν ἐξουσία, πληροφορώντας τὴν ὅτι εἶνε μνηστήρ μου καὶ πόσο ἀγαποῦσε τὴν Τερέζα.

Ἡ ὥρα σήμανε ὀχτώ.

— Νὰ φύγουμε πεζές γιὰ τὸ σταθμὸ καὶ χωρὶς ἀποσκευές, εἶπε ἡ Φράγκα. Ὑπάρχει στὸ σπίτι μας στὸ Παρίσι ὅ,τι κι' ἂν χρειαστοῦμε.

Πῆραν μαζί τους χρήματα κι' ἕνα ταξιδιωτικὸ σάκκο.

Καθὼς διέσχισαν τὸν ἀντιθάλαμο, διευθυνόμενες πρὸς τὴν ἐξοδο, διασταυρώθηκαν μετ' ἡ Ναδίνα. Ἡ κόμησσα βλέποντας τὴν ταραχὴ πού ἦταν ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους, τίς ρώτησε:

— Ποῦ πηγαίνετε τέτοια ὥρα;... Καὶ μ' αὐτὸν τὸ σάκκο στὰ χέρια σας;

Ἡ Φράγκα κάρφωσε ἐπάνω τὰ μάτια τῆς. Κι' ἀμέσως τῆς φάνηκε ὅτι ἡ κόμησσα ἀνατριχίασε κάτω ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἐξεταστικὸ τῆς βλέμμα.

— Ἡ ἀδελφή μου, κυρία τῆς ἀπάντησε ξερά, δολοφονήθηκε. Πηγαίνω στὸ Παρίσι γιὰ νὰ μάθω ἂν εἶνε ἀλήθεια αὐτό κι' ἔπειτα γιὰ νὰ προσπαθῶ μόνη μου ν' ἀνακαλύψω τὸν δολοφόνου.

Ἡ Ναδίνα ἔρριξε ἕνα καὶ μόνον βλέμμα στὴ Φράγκα. Μὰ ἡ νέα θυμόταν σ' ὅλη τῆς τὴ ζωὴ τὴν φριχτὴ ἀνησυχία καὶ τὴν ἀπεριγράπτη ταραχὴ πού ζωγραφίζοταν στὸ βλέμμα ἡ κείνου.

Ἡ Ναδίνα θέλησε νὰ φωνάξῃ, ν' ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις, νὰ ζητήσῃ πληροφορίες, μὰ τῆς στάθηκε ἀδύνατον. Ἡ φωνὴ τῆς δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

Πιασμένη ἀπὸ μιὰ πόρτα, φαινόταν ὡς ἔμπυχο ἀγαλματιῶν μεγαλυτέρου φόβου.

Ὅταν ἄρχισε νὰ συνέρχεται κάπως, ἡ Φράγκα καὶ ἡ μὴς Σίμπιλ βρισκόντουσαν κιόλας μακριά.

* * *

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἔφτασε στὸ Παρίσι στὶς 6 τὸ πρωί. Ἀμέσως ἡ Φράγκα καὶ ἡ μὴς Σίμπιλ μῆκαν σ' ἕνα ἀμάξι καὶ φώναξαν στὸν ἀμαξά:

— Γρήγορα στὴν ὁδὸ Κλινιανκούρ!

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κ. Ζερβαί, προσπαθώντας νὰ διαφωτίσῃ τὸ ἔγκλημα, ἐξέταζε ἕνα-ἕνα τὰ χειρόγραφα τοῦ Ροβέρτου, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σχηματίσῃ ἔτσι μιὰ σαφὴ ἀντίληψη γιὰ τὸν χαρακτήρα του καὶ τὴν ἠθικὴ του.

Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, ἄμα συνῆλθε ἀπὸ τὴν λιποθυμία του, στάθηκε ἐπὶ πολλὴ ὥρα ἀκίνητος κοντὰ στὸ κρεβάτι. Ἐπειτα εἶπε ξαφνικά, ὅτι ἐννοοῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργο του κι' ἀμέσως ἄρχισε νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὸν κ. Ζερβαί καὶ τὸν ἀστυνόμο πληροφορίες γιὰ τὸ κάθε τι.

Μὲ πυρετώδη δραστηριότητα, ἀνέλαβε τὴν διεξαγωγὴ τῶν ἀνακρίσεων ρωτώντας ὁ ἴδιος ὅποιον μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστη λεπτομέρεια σχετικῶς μετ' ἡ θύμα καὶ μ' αὐτὸν τὸν ὁποῖο θεωροῦσαν ὡς δολοφόνου.

Ὅταν νύχτωσε, ὁ κ. Ζερβαί τοῦ εἶπε:

— Δὲν νομίζεις, κύριε ἀνακριτᾶ, ὅτι πρέπει νὰ μεταφερθῆ τὸ πτώμα στὸ νεκροτομεῖο γιὰ νὰ γίνῃ ἐκεῖ ἡ αὐτοψία πού ὀρίζει ὁ νόμος;

Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν ἀνατριχίασε ὀλόκληρος μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά.

Πράγματι, σύμφωνα μετ' ἡ νόμο, ὁ νεκρὸς ἔπρεπε νὰ βρισκεται κιόλας στὸ νεκροτομεῖο τῆς Μόργκ. Ἀλλὰ ὁ ἀνακριτῆς ἀγανακτοῦσε μετ' ἡ ἰδέα ὅτι ἡ μόνη γυναῖκα πού εἶχε ἀγαπήσῃ στὴ ζωὴ του θὰ ἐξετίθετο ἐκεῖ.

Αὐτὸ τοῦ φαινόταν ὡς βεβήλωσις, ὡς μιὰ ἐξυθρίασις στὸ νεκρὸ τῆς Τερέζας.

Δὲν μποροῦσε μετ' κανένα τρόπο νὰ ἐγκρίνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Ἐχετε δίκιο, ἀπάντησε στὸν ἀρχηγὸ τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας. Ἐτσι γίνεται συνήθως. Ἐγὼ ὅμως γινώριζα... πολὺ μάλιστα τὸ θύμα. Εἶμαι στενὸς φίλος τῆς οἰκογενείας τῆς. Εἶδοποίησα κιόλας τὴ μητέρα τῆς, ἡ ὁποία θὰ φτάσῃ ἐδῶ αὔριο τὸ πρωί. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ βρῆ τὴν κόρη τῆς ἐκτεθειμένη στὴ Μόργκ.

— Θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλετε σεις, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας.

Καὶ σὲ λίγο πρόσθεσε:

— Ἄν θέλετε, θὰ διατάξω νὰ μείνουν καὶ ν' ἀγρυπνήσουν κοντὰ στὸ πτώμα δυὸ ἀστυφύλακες. Αὔριο δὲ τὸ πρωί ἂν ξανάρθω κι' ἐγὼ νωρὶς ἐδῶ, οὕτως ὥστε ὅταν φτάσῃ ἡ μητέρα τοῦ θύματος, νὰ μὴ βρῆ μόνον τὸ πτώμα τῆς κόρης τῆς.

— Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, πού τὸν ἐπνιγε ἡ συγκίνησις. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ λεπτὴ σας φροντίδα... Μπορεῖτε ὅμως νὰ μὴ βαρύνετε τοὺς ἀστυφύλακες. Σκοπεύω νὰ μείνω ἐγὼ ὅλη τὴ νύχτα κοντὰ στὴ νεκρὴ, ἀναπληρώνοντας τὴν ἀπουσία οἰκογενείας τῆς. Ἐξ ἄλλου, περιμένω τὴν ἀπάντησι τῆς μητέρας τῆς στὸ τηλεγράφημά μου γιὰ νὰ μάθω ἂν σκοπεύῃ νάρθῃ κατ' εὐθείαν ἐδῶ ἢ στὸ σπίτι μου καὶ νὰ δῶ ἔτσι πού θὰ πρέπει νὰ τὴν περιμένω.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ μείνετε νηστικός, εἶπε ὁ κ. Ζερβαί.

— Θὰ φάω ἀργότερα ἂν πεινάσω, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀνακριτῆς. Τώρα δὲν μπορῶ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας

Ἀσφαλείας δὲν ἐπέμεινε περισσότερο καὶ ἄφησε τὸν Μωρίς, γιὰτὶ ἔβλεπε ὅτι προπάντων εἶχε ἀνάγκη νὰ μείνῃ μόνος. Φεύγοντας ἐπρόσθεσε:

— Ὅπωςδήποτε, ἐπειδὴ μπορεῖ νὰ χρειασθῆτε τίποτε, θὰ διατάξω νὰ μείνουν κάτω δυὸ ἀστυφύλακες. Θὰ εἶνε στὰς διαταγὰς σας.

Ὁ Μωρίς τὸν εὐχαρίστησε μετ' ἡ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ ἔμεινε μόνος κοντὰ στὸ πτώμα τῆς Τερέζας.

Κατὰ τίς ἑννέα ἔφτασε ὁ καμαριέρης του καὶ τοῦ ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα πού ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Εἶμαι τρελλὴ σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου. Θὰ φτάσω τὸ πρωί, θὰ εἶμαι στὸ σπίτι σας στὶς ἑπτὰ.

ΝΑΔΙΝΑ ΝΤΕ ΡΟΣΒΕΛ»

Ὁ Μωρίς, ἀφοῦ διάβασε τὸ τηλεγράφημα κι' ἔδωξε τὸν ὑπῆρξή του, ξαναγύρισε καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ πτώμα τῆς Τερέζας.

Ἐκεῖ πέρασε ὅλη τὴ νύχτα του.

Ὅταν, κατὰ τὰ χαράματα, ἔφτασε ὁ κ. Ζερβαί, ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ ὑποδεχθῆ τὴ Ναδίνα.

— Θὰ ξαναγυρίσω σὲ μιὰ — μιὰμιση ὥρα τὸ πολὺ. Ὡς τότε ἂς μὴ μῆθι κανεὶς στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς. Ὡρεβουάρ.

Ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχε γεράσει κατὰ εἴκοσι χρόνια. Ὁ κ. Ζερβαί, βλέποντάς τον τόσο καταβεβλημένο, δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ οὔτε μιὰ λέξι νὰ τοῦ πῆ.

* * *

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ κ. ντὲ Κομβρεμόν, ὁ κ. Ζερβαί κλείδωσε τὴν πόρτα, πῆρε μαζί του τὸ κλειδί κι' ἀνέβηκε στὸ ἀτελιὲ τοῦ Ροβέρτου, ὅπου ἐξακολούθησε

Ἡ Φράγκα ὠρμησε ἀμέσως μέσα ὡς τρελλή...

τις έρευνές του, κάνοντας τὰ πάντα άνω - κάτω.

Έξαφνα τοῦ ανήγγειλαν ότι δυο κυρίες τῆς άριστοκρατίας, όπως φαινότουσαν από τούς τρόπους των, ζητούσαν νά τοῦ μιλήσουν.

Άμέσως ο άρχηγός τῆς Δημοσίας Ασφαλείας κατέβηκε πόλι κάτω.

Ἡ Φράγκα —γιατί αυτή ήταν, μαζί με τὴν μίς Σίμπιλ— μόλις τὸν εἶδε νά πλησιάζη ανασήκωσε τὸ λεπτό της βέλο.

Ὁ κ. Ζερβαί ανατρίχιασε. Εἶδε ότι εἶχε μπροστά του τὴν νέα πού χρῆσιμευε για μοντέλλο στις προτομές, ἡ ὅποιες ὑπῆρχαν στο άτελιέ τοῦ Ροβέρτο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἡ Φράγκα με φωνή πού μόλις ακουγόταν, αν και προσπαθοῦσε νά μιλήσῃ καθαρά, εἰμαι ἡ ἀδελφή τῆς κυρίας Ανδρέου. Ποῦ εἶνε; Θέλω νά τὴν δω.

Παρ' ὄλη τὴν γενναιότητά της ἡ Φράγκα ἔνοιωθε τις δυνάμεις της νά τὴν ἐγκαταλείπουν. Ἡ Σίμπιλ στεκόταν λίγο πιό πίσω κι' ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητη.

Ἄν και ὁ ἀνακριτὴς τὸν εἶχε παρακαλέσει τὸ αντίθετο, ὁ κ. Ζερβαί δὲν δίστασε οὔτε στιγμή νά ὀδηγήσῃ τὴ Φράγκα κοντά στη νεκρὴ ἀδελφή της.

— Εὐαρεστηθῆτε νά με ἀκολουθήσετε, εἶπε ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς Τερέζας.

Ἡ Φράγκα ὠρμησε ἀμέσως μέσα σαν τρελλή.

Δυο λαμπάδες, τις ὅποιες εἶχε φροντίσει ν' ἀνάψῃ εὐλαβῶς ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, ἔκαιγαν δεξιά κι' ἀριστερά στο κρεβάτι και ἡ κόκκινη φλόγα τους, μέσα στο ἄπλετο πρωινό φῶς, εἶχε κάτι τὸ ἀπαίσιο.

Ἡ Φράγκα ρίχτηκε στο κρεβάτι τῆς ἀδελφῆς της.

— ὦ! Τερέζα!... Τερέζα μου! φώναξε. Μ' ἀκοῦς;

Ἐπειτα τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ανασήκωσε και, ματωμένη καθῶς ἦταν, τὴν καταφιλοῦσε και τὴν ἔλουζε με δάκρυα.

— ὦ! Τερέζα μου!... ὦ! Τερέζα!

Ἐπανελάμβανε ἀνάμεσα από τούς λυγμούς πού τὴν ἔπιγαν. Δὲν πέθανες!... Δὲν εἶνε δυνατόν νά πέθανες!... Θά ἦταν φοβερό αὐτὸ για μένα... για τὸν Ἄνδρέα πού θά ξαναγυρίσῃ σέ λίγο!... Ἀσφαλῶς ἔχουνε κάνει λάθος... Γελάστηκαν... Λιποθυμισμένη εἶσαι... Δὲν πέτυχε τὸ σκοπὸ του ὁ δολοφόνος σου... Θά συνέλθῃς..

» ὦ! Τερέζα! Τερέζα! ἔξακολούθησε πιό ὀρμητικά. Πρὸς χάριν τοῦ Ἄνδρέα, αν θέλῃς νά μὴ πεθάνῃ από τὴ λύπη του... πρὸς χάριν τοῦ Ροβέρτου, πού τὸν κατηγοροῦν ὡς δολοφόνου σου... ζύπνα!... Ἀναστήσου!... Ἀναστήσου αν εἶσαι πεθαμένη... και μίλα αν εἶσαι ζωντανή!..

Και λαχανιασμένη τὴν ἔσφιγγε σὴν ἀγκαλιά της ὀλοένα και πιό πολύ.

Ἐξαφνα τότε ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ και γυρίζοντας πρὸς τὴν Σίμπιλ, φώναξε:

— ὦ! Σίμπιλ!.. Ζῆ!... Ζῆ!... Καλὰ τὸ ἔλεγα!... Ζῆ!...

Ἡ μίς Ἄντριου κι' ὁ κ. Ζερβαί τὴν πλησίασαν βιαστικά. Φοβήθηκαν μήπως εἶχε τρελλαθῆ.

— Δεσποινίς, τῆς εἶπε ὁ ἀρχηγός τῆς Δημοσίας Ασφαλείας, σὰς παρακαλῶ, συνέλθετε λίγο, ἡσυχάστε..

Ἡ Φράγκα κατάλαβε τί σκεφτόταν ὁ κ. Ζερβαί και τοῦ ἀπάντησε:

— Ὑποθέτετε βέβαια, ότι τρελλάθηκα, κύριε... Ναι, εἶνε θαῦμα πῶς ἀντέχει ἀκόμῃ τὸ μυαλό μου... Ἀλλὰ μὴ φοβάστε... Εἶμαι ἐντελῶς στὰ καλά μου... Δὲν παραμιλάω. Ἡ Τερέζα φαινομενικῶς μόνο εἶνε νεκρὴ!... Τὴν ἔνοιωσα ν' ανατριχιάζῃ μέσα σὴν ἀγκαλιά μου... Εἶμαι ὑπερβεβαία γι' αὐτό..

Τόση ἀπόλυτη πεποίθησις ἔλαμπε στὰ ὠραία μάτια τῆς νέας, καθῶς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ὡστε ἡ διαβεβαί-

ωσίς της ὅτι ἡ Τερέζα ζῆ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι στὸν κ. Ζερβαί.

Ὡστόσο ἔσπευσε νά τῆς πῆ, για νά μὴν γεννηθοῦν μάταιες ἐλπίδες σὴν ἀδελφικὴ καρδιά της:

— ὦ! δεσποινίς, πῶς σὰς πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα... Ἡ ἀδελφή σας εἶνε ἔτσι ὅπως τὴν βλέπετε περισσότερο από τριάντα ὧρες. Γίνεται ὀλοένα πιό ψυχρὴ, πιό πελιδνὴ και ἔχει ἀρχίσει πειὰ νά μυρίζῃ.

Ἡ Φράγκα ὁμως δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε.

— Ἡ ἄσχημη μυρωδιὰ πού ὑπάρχει μέσα στο δωμάτιο, τοῦ ἀπάντησε, δὲν προέρχεται από τὸ πτώμα τῆς ἀδελφῆς μου, ἀλλὰ από τὸ αἷμα της πού εἶνε χυμένο κάτω στο πάτωμα. Μὲ τὴ ζέστη πού ἐπικρατεῖ δὲν εἶνε καθόλου παράδοξο, αν τὸ αἷμα αὐτὸ ἀρχίσε νά μυρίζῃ ἀφόρητα. Ὅσο για τὴν ἀδελφή μου, σὰς βεβαιώνω ότι δὲν εἶνε κἂν παγωμένη... Ἐπίσης τὸ σῶμα της δὲν παρουσιάζει τὴν ἀκαμψία τοῦ θανάτου. Δέστε και μόνος σας!...

Και παίρνοντας τὸ χέρι τῆς Τερέζας, τὸ ἔβαλε μέσα στο χέρι τοῦ κ. Ζερβαί, τὸ ὁποῖο ἔκείνος ἀπλώσε με δισταγμό.

— Πολὺ παράδοξο! εἶπε ὁ ἀρχηγός τῆς Δημοσίας Ασφαλείας. Πρέπει νά παραδεχθοῦμε ότι ἡ ψυχρότης τοῦ σώματος λιγότεψε από χθὲς τὸ βράδυ κ' ἡ ἀκαμψία ἐξέλιπε ἐντελῶς.

Δὲν πρόφτασαν νά ποῦν περισσότερα, γιατι ἀνοίξε ἡ πόρτα. Φάνηκε τότε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν, πού κρατοῦσε από τὸ μπράτσο τὴν κόμησσα ντὲ Ροσβέλ.

— Τὴν κόρη μου!.. φώναξε ἡ Ναδίνα. Τὴν κόρη μου!... ὦ! Θεέ μου! Τί ἦταν αὐτό!... Τί δυστυχία!...

Και σαν τρελλὴ από τὰ θλίψι, σκοντάφτοντας σέ ὅτι εὗρισκε μπροστά της, πῆγε και ρίχτηκε μπρὸς στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ.

Ἀμέσως κάθε ἔχνος συγκιλήσεως ἔσβυσε από τὸ πρόσωπο τῆς Φράγκας. Κρατοῦσε πάντα μέσα στὰ χέρια της τὸ χέρι τῆς Τερέζας και με μάτια πού πετοῦσαν ἀστραπὲς κύτταξε τὴν κόμησσα.

Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν εἶχε σταθῆ κοντά σὴν πόρτα χλω-

μὸς σαν νεκρός. Ἐκεῖ τὸν πλησίασε ὁ ἀρχηγός τῆς Δημοσίας Ασφαλείας και τοῦ ψιθύρισε σὸ αὐτί:

— Ἡ δεσποινίς ντὲ Ροσβέλ βεβαιώνει ότι ἡ ἀδελφή της δὲν εἶνε πεθαμένη.

Ὁ ἀνακριτὴς τινάχτηκε σαν νᾶχε δεχτῆ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι.

Μὰ κ' ἡ Ναδίνα, φαίνεται, ἀκουσε τὰ λόγια αὐτά, γιατι φώναξε ἀμέσως:

— Εἶνε ζωντανή!... Ζωντανή!... Δὲν πέθανε ἡ Τερέζα... ὦ, Θεέ μου!... Θεέ μου!...

Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει τὸ χρῶμα τοῦ κεριοῦ, τὰ μάτια της εἶχαν βαθυλώσει, εἶχε γίνει τρομακτικὴ.

Ἡ Φράγκα, ἀμίλητη, φαινόταν σαν νά εἶχε μεταμορφωθῆ σέ ἀγαλμα και τὴν κύτταζε με μάτια γεμάτα φλόγα, με μάτια ἀνθρώπου πού ἔχει πυρετό.

— Αὐτὸ βεβαιώνει ἡ δεσποινίς, ξαναεἶπε ὁ κ. Ζερβαί. Τὸ βεβαιώνει μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ὡστε κι' ἐγὼ ἀρχισα πειὰ ν' ἀμφιβάλλω αν εἶνε νεκρὴ ἢ ὄχι.

— ὦ! τραύλισε ἡ κόμησσα. Ἡ Φράγκα τὸ λέει!...

— Κι' ὁ γιατρός τί λέει σὴν ἐκθεσί του; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν. Τὴν εἶδα, μὰ δὲν θυμάμαι πειὰ...

— Κατὰ τὸ γιατρό, ἡ κυρία Τερέζα εἶνε νεκρὴ, πραγματικῶς νεκρὴ. Τὸ χτύπημα πού, κατὰ τὴ γνώμη του, τῆς προκάλεσε τὸ θάνατο, εἶνε αὐτὸ πού τῆς κατάφεραν σὸ κεφάλι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ κ. Κομβρεμόν κρατοῦσε ἀπ' τὸ μπράτσο τὴ Ναδίνα.

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου» ἔχουν μεταφερθῆ εἰς τὴν ὀδὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 56 (ἐναντι πλατείας Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύνωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσταί μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας τῶν παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἄριθμὸς Τηλεφώνου 26-135